

Un món sota terra

En un poble molt llunyà vivia una nena anomenada Ushia. El seu poble no era gaire gran, tenia uns 500 habitants.

Un dia, després de sortir de l'escola, l'Ushia va anar al parc amb els seus amics i amigues. L'Eric, que tenia set anys, era el més petit del grup i, de vegades, tenia por. La Paula, de nou anys, era espavilada, valenta i li agradava tenir-ho tot sota control. També hi havia l'Espurna, de vuit anys, que, tot i tenir una malaltia a la cama i portar una pròtesi, era molt llesta i ordenada.

Mentre jugaven, l'Espurna va cridar als seus amics i amigues perquè havia trobat un crani, potser d'un gos o, fins i tot, d'un cocodril.

- Mireu! Allà hi ha una porta! Va dir l'Eric emocionat.

Amb curiositat, van obrir la porta i van començar a baixar unes escales misterioses.

- Allà hi ha una llum! Va cridar l'Ushia.

En creuar la llum es van trobar en un precipici amb moltes plantes penjant, amb molsa i amb alguns llacs i aiguamolls. De sobte, van sentir un soroll i van veure cinc dracs amb quatre ales que anaven volant i fent uns sorolls molt estranys. L'Espurna va cridar:

- Un poble, un poble! Va cridar assenyalant un grup de cases il·luminades amb múltiples llums d'un color blau verdós.

- Però, com anirem fins allà? Va preguntar l'Eric amb curiositat.

- Crec que per allà podríem baixar. Va seguir l'Eric assenyalant unes pedres en forma d'escala.

- Segur que són segures? Va dir l'Ushia mentre tocava una escala que tremolava.

- Haurem de passar corrents. Va dir l'Eric.

Van anar cap endarrere per a agafar embranzida i van córrer cap a les escales. Les van baixar amb els ulls tancats per por de no caure avall. Quan van obrir els ulls, estaven envoltats de llances agafades per unes persones vestides amb roba estranya.

- Porteu-los al príncep! Va dir un d'ells.

Minuts més tard, tota la colla d'amics es va veure enmig d'una sala de vidre envoltada d'una gentada amb llances, espases i destrals.

Darrere seu hi havia dues portes enormes. De sobte, es van obrir i, al fons, es podia veure un tron amb una persona asseguda.

- Hola. Va dir la persona amb veu greu.

Van sentir el so d'una campana d'alerta. Quan van sortir, van veure que tothom corria espantat, així que ells també van començar a córrer. Però, de cop i volta, es van aturar, aterrits: el penya-segat s'estava enfonsant just davant seu.

L'última cosa que l'Eric va veure abans que tot es tornés fosc va ser un cap enorme amb banyes que els observava fixament. Un instant després, alguna cosa els va caure a sobre.

Ningú no sap on van anar a parar ni què els va passar exactament, però el que és segur és que aquell no era el final de la seva història... sinó només el començament.

Continuarà ...

Aniol Padilla Fernández